

В О Ж О Л К

Часопис сатыры і гумару

№ 7 (ліпень)

2014

Малюнак Гэтра КІЗНА.

Павел
ГАРАДЦОЎ

МЫТНЯ

У вас праблемы з фотаздымкам у пашпарце.

Якія праблемы? Вунь я трэці злева.

Чаму вы сядзіце і нічога не робіце?

Што ні робіцца — усё да лепшага!

Вам што-небудзь з класікі ця лягчэйшае?

Ды мне па барабану, я на машыне.

Што вы можаце мне прапанаваць, каб надорага і ў алей?

Бляшанку сардзіні!

—Прывітанне.
—Што робіш?
—Проз качаю.
—Навошта?
—Карысна для фігуры і для здароўя!
—Дай спасылку, я таксама скачаю...

Прыёмнае аддзяленне

мастака Алега ПАГЮВА

Уран пасля агляду пацыенткі крок біт:

— У вас галаўныя болі, страўнік не ў парадку, высокі крывяны ціск. Праблема, колькі вам гадоў?

— Дзесяць пяць.
— І значная страта памяці, — дадае той.

— Вам трэба спаць на левым баку, — раіць доктар хворай.

— Гэта немагчыма! Мой муж размаўляе ў сні, а я не чую левым вухам!

— Доктар, гэта праўда, што па выпулесцях чарапа можна дэдацца пра характар чалавека?

— Хутчэй яго жонкі...

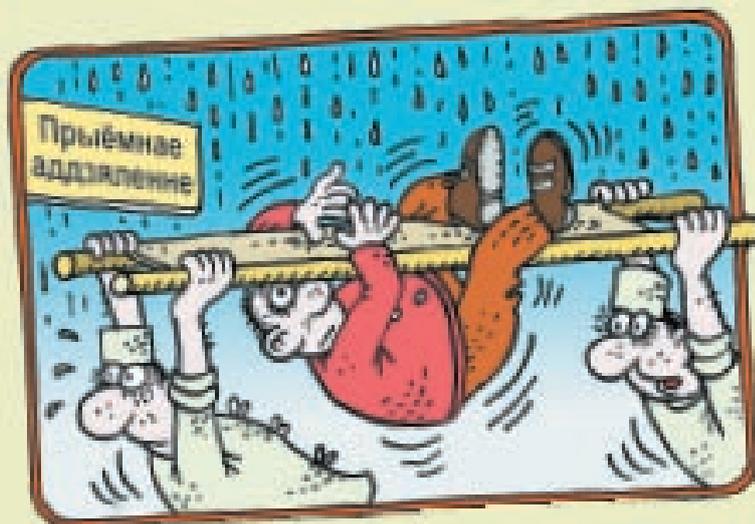
Толькі дантыст можа прымусяць жанчыну закрываць рот.

— З вас трыста долараў за выдаленне зуба.

— Чаму так дорага? Вы ж берэце па сто!

— Так, але вашы крыкі распудзілі двух наступных пацыентаў.

Народ
кажа...

Без крылаў не паляціш

Мілонік Аляксандра КАРШКЕВНА.

Нашы індэксy:

ІНДЫВІДУАЛЬНЫ — 74844,
індывiдуальны лyготны
(для жыхароў
сельскай мясцовасці:
райцэнтры і населеныя
пункты раёнаў) — 01380;

ВЕДАМАСНЫ — 74842,
ведамасны лyготны
(для устаноў Міністэрства
культуры, Міністэрства
адукацыі) — 01381.

Каб не шукаць
«Воля» —
падпішыся!

**ПАДПІСКА НА II ПАўГОДДЗЕ
2014 ГОДА**

Падпіска на 1 месяц каштуе:
iндэкс 74844, цана 23300 рублёў,
iндэкс 01380, цана 18600 рублёў,
iндэкс 74842, цана 63200 рублёў,
iндэкс 01381, цана 49800 рублёў.

Падпіска
можна ў любым аддзельным
суааі РУП «Белпошта»,
у кiёвскай РУП «Белсакадруа».
А яшчэ — па iнтэрнэце
(з дапамогай пластыковых
электронных картак,
электронных грошаў)
цi праз аўтаматызаваную сiстэму
Аднай разiкова-iнфармацыйнай
прасторы (АРП).

Віктар КУНЦЭВІЧ

СУПРАЦЬСТАЯННЕ

Байка

Над рачулкай – дошка кладкі,
Вельмі ж вузкая яна.
І Баран, даволі гладкі,
Згледзеў раптам Парсюка,
Што да кладкі гэтаксама
Нетаропка шыбаваў,
Ды чакаць (ішоў жа прама!)
Ён не стаў – хады наддаў.
Загрымелі капытамі
Над вадою з двух бакоў –

І канфлікт паміж рагамі
І свінячым пятаком
Загрымеў, бы ляснуў гром!

Братцы, бачыў я учора,
Як схапіліся шафёры
На праездзе між двароў –
Ледзь іх потым люд развёў!

г. Марілёў.

Ёсць два тыпы ўколаў: адны – балючыя, другія – вам не прапісваюць.

Каб сесці, трэба спачатку ўстаць.

Дурні не лечацца. І таму заўсёды здаровыя.

Што цяжэй: быць побач з сябрам у бядзе ці ў радасці?

Калі ты робіш дабро – гэта твае праблемы.

І абязбольваючы ўкол балюча робяць.

Ніхто не вучыць сабаку брахаць. І толькі чалавека вучаць, як быць чалавекам.

Дунька ШЫП

ДУМКІ УГОЛС

г. Мінск.

«Вожык-фільм»
прадстаўляе
і папярэджвае:
адпачывайце разумна!

На прыроду!

Маляваная іранеска

Сцэнарый: Ганна КІСЛУШЧАНКА.
Рэжысёр: Аляксандр КАРШАКЕВІЧ.
Мастак: Вікенцій ПУЗАНКЕВІЧ.
Дырэктар карціны: Юлія ЗАРЭЦКАЯ.

Кінастудыя «Звязда»
Мінск, 2014

Калі пакідаюць на потым

Міні-фельетон

Здараецца, што чалавек не паспявае нешта зрабіць. Бывае, прычына таму – звычайная лягота. Прыступамі гэтай «хваробы» час ад часу пакутуе амаль кожны. Тады ж пачынае дзейнічаць знакамітае «пакінуць на потым», якое можа расцягнуцца немаведама на колькі. На жаль, некаторыя людзі гэтым злоўжываюць.

Менавіта тых, хто любіць пакідаць справы на потым, і выявілі кантралёры падчас праверкі ў Петрыкаўскім райвыканкаме.

Напрыклад, каб адказаць на калектыўнае пісьмо рабочых прыватнага прадпрыемства, спатрэбілася больш за восем месяцаў! Спачатку выканкаму неабходна было атрымаць нейкую інфармацыю

з іншай дзяржавы (чакаць давялося больш чым 60 дзён), а канчатковы «вердыкт» заняў яшчэ каля шасці месяцаў.

Не адзін месяц доўжылася і перапіска з уладамі адной мясцовай жыхаркі. У кастрычніку 2012 года яна адправіла ліст з просьбай падключыць яе дом да цэнтральнай сеткі цеплазабеспячэння. Прышоў адказ: маўляў, зараз нічога зрабіць не можам, звяртайцеся ў маі, калі скончыцца ацяпляльны сезон. Жанчына пачакала і ў маі 2013 года зноў накіравала ліст у райвыканкам. Адказ не суцешыў: па тэхнічных прычынах дом не можа быць падключаны да цэнтральнага ацяплення. Відавочна, што пра гэта можна было паведаміць адразу...

За такія парушэнні вінаватыя службовыя асобы Петрыкаўскага райвыканкама прыцягнуты да адміністрацыйнай і дысцыплінарнай адказнасці. Ім дадзецца выплаціць значны штраф. Можа, гэта навучыць нядбайных супрацоўнікаў выконваць свае абавязкі сумленна і не пакідаць адказы на потым.

Наталля КУЛЬГАВАЯ.

Па матэрыялах прэс-цэнтра Камітэта дзяржаўнага кантролю Рэспублікі Беларусь.

Адначасова быць і вельмі добрым, і вельмі багатым немагчыма.

Платон
(старажытнагрэчаскі філосаф)

АНЕКДОТ

Пасажыр электрычкі чытае кнігу і час ад часу ўсклікае:
– Ніколі б не падумаў! Не можа быць... Проста неверагодна!
– Што вы чытаеце? – цікавіцца суседзі.
– Арфаграфічны слоўнік!

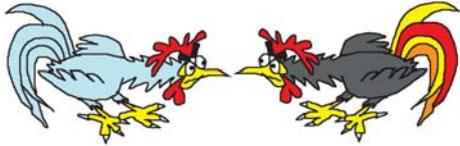

Уладзімір ЕРМАЛАЕЎ

Іранічная сумесь

Бойка

Два пёўні (трэба ж так шалець!)
Ледзь не зрабіліся калекамі.
А біліся яны насмерць,
Бо ў адзін час закукарэкалі.

Рытарычнае пытанне

Прызнайся, дзядзька:
незадарам
Стаіўся ты ў кустах
з радарам?

Кар'ерны рост

Пакуль з шэфам
не вып'еш па кубку,
Не падыме цябе
на прыступку.

Малюнак Міколы ГРГЕЛЯ.

За адным сталом сядзелі...

Гляню злева, справа гляну –
Бачу там і тут Таццяну.

А насупраць (без падману!)
Трэцяя сядзіць Таццяна.

На душу лягла трывога:
Тры Таццяны – надта многа!

Вось каб Таня, Надзя, Клава –
То была б другая справа.

Вішнец!

Васіль МАКАРЭВІЧ

На Парнаскіх выбоінах

КРЫТЫК І РЫФМАЧ

Ля сквера крытык рыфмача сустрэў.
Той закруціўся, быцам на вуголлі,
Рвануў убок, бліжэй да шумных дрэў,
Памчаў углыб,
аж затрашчала голле.

Вучыў нямала крытык рыфмача.
А толку? Не пісаў ён, толькі каркаў.
Цяпер жа збег,
каб толькі з-за пляча
Не атрымаць ад крытыка па карку.

Васіль МАКАРЭВІЧ – вядомы пісьменнік, аўтар многіх кніг лірыкі. У паэтычных творах Васіль Сцяпанавіч заўсёды падкрэслена няспешны, разважлівы, дэтальны ў разгортванні сваёй задумы. Затое ў гумарыстычных вершах ён вельмі лаканічны, любіць мініяцюру, у якой і завязка, і фінал развіваюцца імкліва.

В. Макарэвіч даўно сябрае з гумарам. Выдаў кнігу вершаў і гумарыстычных мініяцюр «Даміно».

Рэдакцыя і рэдкалегія часопіса «Вожык» шчыра віншуюць вядомага творцу з 75-годдзем, зычаць моцнага здароўя, творчага плёну і бадзёрасці.

ЗМЯНІЎСЯ

Цяпер герой ужо не той
І не шукае болей гуза...
Стаіць з працягнутай рукою
Ды клянчыць ён радкоў
У музы.

ТВОРЧЫ ТУПІК

Ён мае пахвалы тры карабы,
І абяцаюць дзве ў прыдачу скрынкі.
Ды паспрабуй яе ты адрабі,
Калі ў душы ніводнае іскрынкі.

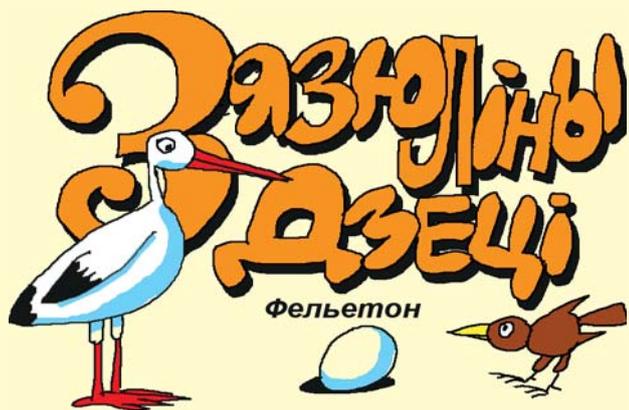
АДНЫМ МАХАМ

Па свеце цешчу з торбаю пусціў,
Кватэру збыў
з апошняй кававаркай.
Выпадку кніжку выдаць не ўпусціў
З фацэтнай назвай:
«Цешча як вядзьмарка».

АНЕКДОТ

– Ці праўда, што некаторыя пісьменнікі становяцца добрымі крытыкамі?
– Так, з благіх вінаў часам атрымоўваецца ядрэнны воцат!

Цёплая летняя раніца. Прыемная прахалода на паўняе наваколле. Паветра такое чыстае: нельга надыхацца. Нядзіва, што ў гэты час прырода ажывае і прачынаецца.

– Вось-вось пачнецца новы цудоўны дзень, які будзе не падобны на ўсе астатнія! – пачуліся меладычныя салаўіныя спевы з зараснікаў кустоў каля вузенькай рэчкі.

– Зноў ён прагнуўся чужы свет! – незадаволена прамовіў Бусел і залопаў крыламі. – Але ж і сапраўды хопіць спаць. Трэба ляцець ды шукаць ежу, бо буслянцы хутка прагнуцца.

– Наш Салавей цудоўна спявае, – высунуўся са сваёй хаткі Шпак. – Чаго ты бурчыш? Зноў не на той назе ўсю ноч прастаяў, ці што?

– Ці што... Ты ж ведаеш: сёлета ў нас з жонкай ажно трое буслянят нарадзіліся. Во колькі шчасця! Але мне цяпер ні на хвіліну няма спакою. А ўчора ўвечары нешта задумаўся: што будзе з малымі, калі са мной ці з жонкай здарыцца нейкая бяда? – сумна адказаў Бусел.

Шпак падумаў і супакоіў суседа:

– Сябра, у цябе ўсё добра: і ты, і твая жонка, і маленькія дзеткі жывыя-здоровыя. Навошта думаць пра дрэннае?

– Дзіўныя вы птушкі, дальбог. Жывяце не дзеля сябе, а дзеля сваіх птушанят, якіх пасля восені і не ўбачыце больш ніколі. Не для мяне гэта ўсё, – нечакана пачулася з дрэва.

– Зязюля? А ты тут адкуль узялася? – амаль у адзін голас спыталі Бусел і Шпак.

Лясная госця не стала хавацца і падляцела да іх бліжэй:

– Ды вось пралятала тут недалёка, пачула вашу размову і не змагла прамаўчаць. Вы ж ведаеце, як я абыходжуся са сваім патомствам? Выседзела яйкі, падкінула каму-небудзь птушанят – і няхай іншыя глядзяць іх, кормяць, выхоўваюць, вучаць лётаць. І не лічу гэта ганебным. Затое ў мяне процьма вольнага часу, у адрозненне ад вас!

– Не, я так не магу: гэта ж мае з жонкай крывіначкі, мой працяг роду, – узрушана сказаў Бусел. – Хіба так можна?

– На жаль, і людзі часта робяць так, як Зязюля. Яны кідаюць сваіх дзяцей, быццам гэта і не іх родная кроў. Ты ведаеш, колькі цяпер такіх васьмь маленькіх «зязюлек» у Беларусі? – сумна адгукнуўся Шпак.

– Мяркую, што не так ужо і шмат.

– Ды ты летуценнік, – засмяялася Зязюля. – Я ведаю дакладна: цяпер у Беларусі больш за шэсць тысяч дзяцей-сірот і дзяцей, якія засталіся без апекі бацькоў. Выхоўваюцца яны амаль у чатырох тысячах прыёмных сем'яў. Дзейнічаюць таксама дзвесце дваццаць дзіцячых дамоў сямейнага тыпу, дзе жывуць яшчэ паўтары тысячы выхаванцаў.

Працяг на стар. 6.

– Ой-ей-ей! – здзіўся Бусел. – Не магу паверыць!

– Мне таксама цяжка гэта зразумець, – уздыхнуў Шпак. – Але ж такіх дзетак даглядаюць, дапамагаюць ім стаць на ногі. Калі «зязюлькі» становяцца дарослымі, то маюць пэўныя льготы на жыллё, на далейшае навучанне...

– Тут я спрацацца не буду, – падала свой голас Зязюля. – У нашай краіне ёсць шмат фондаў, аб'яднанняў, якія дапамагаюць сіротам, існуе Нацыянальны цэнтр усынаўлення Рэспублікі Беларусь і іншыя ўстановы.

– Але, і па тэлевізары, і па радыё, і ў інтэрнэце журналісты расказваюць пра дзетак, што жывуць у дзіцячых дамах і спадзяюцца знайсці новую сям'ю, – дадаў Шпак.

– І такія людзі знаходзяцца? – недаверліва спытала Зязюля.

– Знаходзяцца, можаш не сумнявацца. Не ўсім жа быць такімі бесталковымі і шалапутнымі, як ты! – адрэзаў Шпак.

– Усё роўна людзі будуць, як і я, пакідаць сваіх дзяцей, – пакрыўджана закукавала Зязюля.

– Будуць, але заўсёды знойдуцца дабрадзеі, якія зрабяць усё магчымае, каб вось такіх пакінутых «зязюлек» было як мага менш, – задуменна сказаў Бусел. – Але хопіць балбатаць, палячу здабываць ежу. Трэба накарміць сваіх птушанят, бо яны для мяне самае дарагое, – і, не дачакаўшыся адказу, ён узмахнуў сваімі вялікі крыламі і паляцеў.

– І я палячу, – сказаў Шпак. – Няма калі мне з табой лясы тачыць. У мяне таксама дзеткі ёсць.

Шпак хуценька замахаў крыльцамі і знік, пакінуўшы Зязюлю ў адзіноце...

Размовы птушак падслухала
Наталля КУЛЬГАВАЯ.

ВЯСІМЫ СЛЮЗІК – жанчына з вянком.

БАЛІДОЛ – бокс.

БРАХМАН – манюка.

ЛІТАРА – літровая тара.

БАРАНЧЫК – зарэзаць барана.

АХВОЧЫ – прыгожыя вочы.

Лявон АНЦІПЕНКА, г. Шклоў.

ВЯРСТАЛЬШЧЫК – даметрычны спідометр.

ДАВЕДНІК – чалавек, што цягнецца да ведаў.

ДАЛЯГЛЯД – бінокль.

ТУЗАЦЬ – адбівацца тузамі.

Анатоль ПАЛЫНСКІ, г. Берасіно.

ГАЛОШ – лысая шына.

ГАЎРЫЛА – сабачая пыса.

КАРАКУМЫ – сваякі за кратамі.

МЯТЛІЦА – заспаны твар.

ТРЫВАЛЫ – трайны насып.

Мікола КІСЕЛЬ, г. Мінск.

Малюнкi Алегa ПАПОВА.

Лёля БАГДАНОВІЧ

КРУТЫ МАБІЛЬНІК

Набыў Юрась сабе мабільнік,
Ды ў ім не петрыў аніак.
Насіўся, як з нячыстай сілай,
Пакуль не прымчаў сваяк.

Лічыўся хлопец супермэнам:
Ён сувязістам працаваў.
— Чакай, я спраўлюся імгненна! —
І ціскаць тэлефон пачаў.

І так, і гэтак завіхаўся —
Ды ні туды і ні сюды.
Тры дні дарэмна калупаўся,
Не еў, не спаў, не піў вады.

— Найноўшая мадэль, зараза!
Ажно дзве сімкі мае — клас.
Не ўцяміш, што і як, адразу.
Каб разабрацца, трэба час.

У рэшце рэшт стаміўся хлопец,
Ад хвалявання аж спацеў.
А гаспадар са словам «хопіць»
Шпурнуў той сотовы пад хлеў!..

КАХАННЯ НЕ БУДЗЕ!

Расказаць хачу вам, што
Закахалася па вушы.
Ёсць кватэра і аўто
У хлапца таго. Ды мушу
Я прызнацца: не дае
Дача мне яго спакою:
Трыццаць сотак — а-я-ей!
Я не згодна на такое!
Апусціла вочы ніц —
Ты прабач мне, мой выбраннік.
Іншых пашукай дурніц...
Не, не будзе ў нас кахання!

г. Барысаў.

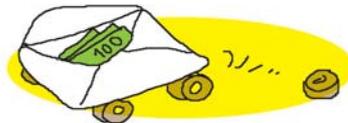

Малюнак Уладзіміра ЧУГЛАЗАВА.

СТАРОЎ НА НОВЫ ЛАД

Жабрак жабраку бачны па кійку, а багаты багатаму — па легкавіку.

Не падмажаш — не паедзеш. А калі і паедзеш, то са скрыпам.

У няўмекі рукі не баляць. Таму няўмекі і жывуць два вякі.

Не вучы рыбу плаваць. Лепш злаві хоць адну, што ходзіць па дну.

І сямёра аднаго чакаюць, калі па бутэльку пасылаюць.

Зяць любіць узяць. Толькі забывае аддаць.

Пасмяяўся гаршчок з катла, ды сам згарэў датла.

Пашлі дурнога, а за ім другога. Потым трэцяга, чацвёртага, пятага... Выніку — аніякага.

Перайначуй Васіль РАГАЎЦОЎ, г. Марілёў.

Важыку пішучь...

Прывітанне, братка Вожык! Зайшла я нядаўна ў прадуктовы магазін і на паліцах з малочнымі вырабамі замест малака з кефірам знайшла толькі кефірны і малочны прадукты. Побач з імі ляжалі прадукты, падобныя на ёгурт і сыр.

— Прабачце, а што, нармальнага малака няма? — спытала я ў прадаўшчыцы.

— А чым вам кефірны ды малочны прадукты не падабаюцца? Яны хоць і вырабляюцца не па дзяржстандарце і туды могуць дадавацца стабі-

лізатары, затое таннейшыя.

Павагаўшыся, я ўсё ж адышлася ад паліцы і... натрапіла на стэлажы з півам на любы густ і па рознай цане. Пільна прыгледзелася: ні на адной бутэльцы не было напісана «піўны прадукт». Толькі натуральнае піва!

Прыйшла дахаты, а ў галаве круцілася ад-

на думка: «Чаму, хоць у нашай краіне піўных заводаў мала, а малочнатаварных ферм многа, у магазінах усё наадварот: піва шмат, а малака бракуе?»

Адказу на гэтае пытанне я так і не знайшла. Можа, ты, калючы сябра, падкажаш?

Алена МАСЦЕРАВА, г. Лагойск.

Там на астраВАХ!

Малюнкi Аляксандра ПЯТРОВА.

Гаспадар спіць

Мае сябры – сямейная пара – вечарам вярнуліся дадому з гасцей. Муж (на добрым падпітку) заснуў на канапе.

Сярод ночы жонку разбудзіў шум: хтосьці залез на іх лоджку. Жанчына кінулася будзіць мужа:

– Прачніся! У нас на лоджкi злодзей!

Той ледзь разлупіў вочы і незадаволена прамовіў:

– Ну, скажы яму, што я яшчэ сплю...

Усё проста

– Чаму каровы не пасвяцца, ляжаць на полі? – пытае заатэхнік у пастуха.

– Ляжаць, бо сядзецц не ўмеюць... – паціснуў той плячыма.

Не туды

Зазвінеў тэлефон.

– Алё, куды гэта я трапіў? – пачулася ў трубцы.

– А куды вы цэліліся? – пацікавіўся адказчык.

Вялікае сэрца

Калі працавала ў школе настаўніцай, аднойчы жартам спытала ў вучня-адзінаццацікласніка:

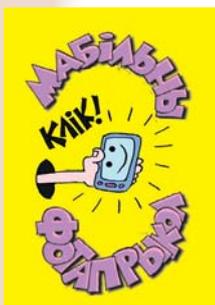
– Валера, нешта я цябе то з адной дзяўчынай бачу, то з другой... Якая ж з іх – дама твайго сэрца?

– Але ж вы самі на ўроку біялогіі казалі, што сэрца ў чалавека – чатырохкамернае! – не разгубіўся вучань.

Даслала Зоя НАВАЕНКА,
Глыбоцкі раён,
г. п. Падсвілле.

Даслаў Міхаіл ШУЛЬГА,
Буда-Кашалёўскі раён,
г. п. Уваравічы.

Калі я ўпершыню ўбачыла гэтую шылду, то спачатку і не зразумела, што яна мне нагадвае. Потым пільна прыгледзлася – і не магла не ўсміхнуцца.

Наркаманія – страшнае захворванне. Сапраўды, спачатку такі ўкол дае энергію, але батарэйка неўзабаве губляе свой заряд: гэта незваротная рэакцыя.

Зразумее нават цынік: змрочна-чорным будзе вынік!..

Сяргей ЛАПЦЁНАК,
г. Мінск.

Дружа Вожык! Я заўсёды лічыў, што людзей прымаюць на працу, улічваючы найперш іх прафесійныя якасці. Аказваецца, памыляўся...

У газеце «Приглашаем на работу» я прачытаў вось такую аб'яву.

Ганна СІНІЦА,
г. Барысаў.

На гэтую карцінку я натрапіў у інтэрнэце.

Мабыць, хутка ў нашай краіне не застанецца ніводнага халастага шафёра. А калі адной з умоў прыняцця на працу зрабіць наяўнасць у работніка дзяцей, то палепшыцца і дэмаграфічнае становішча.

А вось як вырашыць балючае пытанне з п'янствам, на жаль, не ведаю. Зазірнуў неяк у адзін сталічны прыватны магазінчык і ўбачыў вось такую «рэкламу».

Смешна? Сумна! Улічваючы той факт, што нядаўна ў не самым ганаровым рэйтынг (па версіі доследнай кампаніі Euromonitor International) беларусы аказаліся трэцімі ў свеце па выдатках на алкаголь...

Андрэй СІДАРЭЙКА,
Рэчыцкі раён,
в. Каравачы.

Амазонкі сталічных пераходаў

Міні-фельетон

О, велічныя і магутныя металічныя рашоткі, што ратуюць нашу сталіцу ад пастаянных паводак пасля дажджу! Вы з'яўляецеся нязменнымі ахоўніцамі сухасці і чысціні падземных пераходаў, вы не даеце крутым прыступкам пераўтварыцца ў вадаспады, а выбоінам – у моры і азёры. Ваша роля ў жыцці горада – выключная, бо вы заўсёды стаіце на варце бяспекі яго жыхароў, як адважныя амазонкі!

Вы пабачылі за сваё жыццё столькі, што астатнім і не снілася.

Колькі людзей на вас спатыкалася! Колькі захрасала паміж вашымі пруткамі ды палоскамі жаночых абцасаў, дзіцячых ножаў, сабачых лапак, кійкоў, торб на колцах! Колькі незлічоных «скарбаў» вы хаваеце пад сабой! Цыгарэты і недакуркі, спісаныя паперы, чэкі, талоны, жэтоны і процьма іншых рэчаў ужо доўгі час спачываюць у вашым бяздонным улонні.

Шчырае захапленне выклікаюць ваша ўстойлівасць і абсалютная моц. Калі рашэцістае цела і ламаецца з часам, то дух – ні за што!

1. Падземны пераход на плошчы Леніна.

2, 3. Падземныя пераходы на плошчы Якуба Коласа.

Збітыя, іржавыя і спехам закляпаныя металічнымі пласцінамі, вы ўсё роўна працягваеце сваю адчайную барацьбу з воднай стыхіяй.

Але, на жаль, ваш цяперашні выгляд выклікае больш жалю, чым захапленне. Немагчыма без слёз праходзіць праз падземны пешаходны пераход каля сталічнага «ЦУМа», па іржавых рашотках каля станцыі метро «Няміга», «Плошча Перамогі», «Акадэмія навук»... Надшоў час саступіць шлях новым, прыгожым і гладкім рашоткам, якія змогуць з гонарам працягнуць вашу справу!

**3 павагай,
ад імя шматлікіх пешаходаў
Ганна КІСЛУШЧАНКА,
г. Мінск.**

Ну ты, Васька, змей!

Пайшлі хоць гадзіну пазагараем...

А раптам з'явіцца парушальнікі дарожнага руху?!

Адчапіся! Па дакументах гэта — шпакоўня!

Платны біятуалет

Ого! Праўду кажуць, што п'янаму мора па калена.

Не-е! Гэта я на плячах у Федзькі стаю...

Ваў! А амары там ёсць?

Та-га-анка!

Гэта ты пра якую Ганку?

Дзе ты зноў запэцкаўся?

Калі мы ўжо, Мурка, на мышэй з табой пойдзем?

Ну, і якая з іх царэўна?

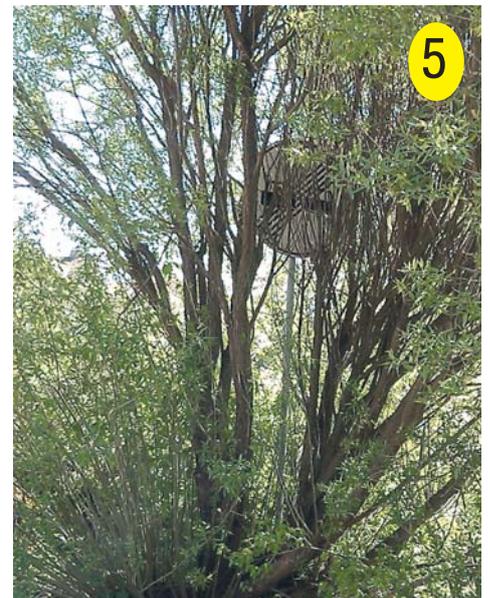
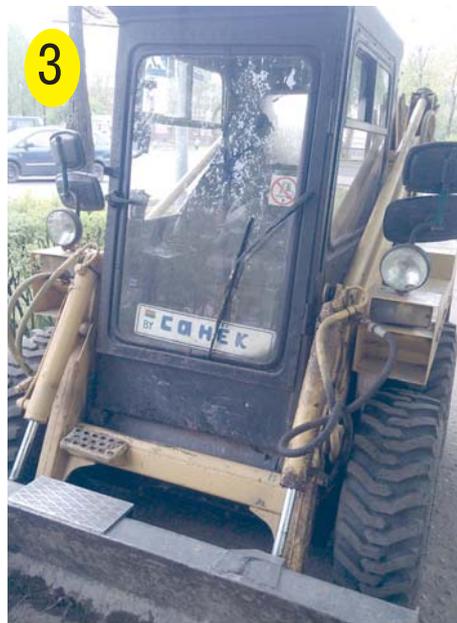
...І былі ў бацькі тры сыны. Два — бедныя, ды разумныя, а трэці — багаты, бо спартсмен.

Упершыню ў «Вожыку»

Алена КАРАСЁВА вельмі любіць вучыцца. Спачатку яна закончыла школу, затым – агравычлішча, потым – географічны факультэт. Цяпер займаецца на курсах перападрыхтоўкі ў Інстытуце бесперапыннай адукацыі БДУ.

Яшчэ Алена паспявае рабіць карціны з кветак і траў, любіць фатаграфавальца, збірае мінералы (мае нават сваю невялікую калекцыю), шмат чытае і – усміхаецца кожны дзень!

Сёння мы прадстаўляем яе вожыкаўскім чытачам як фатографа, які ўмее прыкмяцаць смешныя моманты ў нашым паўсядзённым жыцці. А ў наступным нумары часопіса змесцім арыгінальную фота-казку Алены Карасёвай пад назваю «Жыліпілі...» Не прапусціце: такога ў «Вожыку» яшчэ не было!..

1. Відаць, свяцільнікаў і мэблі ў гэтым магазіне вельмі многа-а-а!

2. Прынцэса сапраўды прыгожая, але куды ўцякла ад гэтай прыгажосці літара «н»?

3. Вясёлы трактарок Санёк. Прыемна пазнаёміцца!

4. Незнаёмка ў арыгінальным «капялюшыку».

5. Цікава, ці заўважаць самі даішнікі такі знак?

Азарэнь

Адчуў Яўхім сябе свабодным.
Так захапіў юнацкі юр,
Што жонцы стаў нібы не родны.
А вінаваты хто? Амур!

Патрапіў ён у сэрца проста.
Яўхім да Любы прыбязыць —
Згатуе есці, нож навестрыць,
А вечарам дамоў ляціць.

Ды раптам — як адкрыў хто вочы,
Як ветру свежага парыў:
А хто ж нажы мне дома точыць?
Я ж іх ні разу не вастрыву!

Яўген ЖАМОЙДЗІН,
Мінскі раён,
г. п. Мачулішчы.

Малюнкi Алега ПАПОВА.

Афарызм

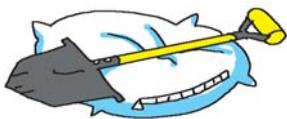
*Каханне — лепшая касметыка.
Але касметыку купіць лягчэй.*

*Іў Сен-Ларан
(французскі мадэльер)*

Думкі ўглас

Два дурні ў спрэчцы: хто дурней?

Праца крычыць: «Дзень малы!»,
лянота гарлапаніць: «Ноч кароткая!»

Ці то новы стыль, ці то ў вочы пыл.

Медуница забыта, а палын памятаецца.

Ці заўсёды смешна апошняму?

Далёка глядзіць вежа, а гара далей.

Хай урокі жыцця будуць зразумелыя хоць перад апошнім званком.

Сапраўды вялікае цяжка перабольшыць.

Па-вар'яцку смелы вар'ят.

І на гары бываюць лужыны.

Праўда тоне ў віры слоў.

Хуткі суд суддзю не чакае.

Скарый гару, а спатыкнуўся на камені.

У глухой душы і вушы глухія.

Цесна бывае і сыру ў масле.

Барыс БЕЛЕЖЭНКА,
г. Віцебск.

Малюнак Вікенція ПУЗАНКЕВІЧА,
тэма Людмілы ЮШЫНАЙ.

Манаалог філосафа Саўкі

«Кажуць, што звычка ўсіх гультаёў – гэта рабіць чужымі бакамі, а ляжаць на сваіх. А вось я не проста ляжу, я думаю. Пра вельмі многае: як вынайсці вечны рухавік, дзе жыве залатая рыбка, што робіць джын у бутэльцы...

Усе гультаі, між іншым, і сядзець стамляюцца. Я ж не такі. Не гультай. Я – філосаф.

За думкамі мне няма калі нават адпачываць. Для іншых абы дзень да вечара. А я павінен за ўсім назіраць і нястомна ўсё вывучаць. І вось што я заўважыў наконт мужчын. Каваль без сякеры, а шавец без ботаў. На сем двароў – адзін тапор: адзін рубіць,

а шасцёра ў кулак трубяць. У суседа хлеб удаўся: пад скарынку кот схаваўся.

А жанчыны? У адной у гародзе многа, а варыць – нічога. У іншай сем град – адзін бурак. Трэцяя агарод прапалала – ні лёну, ні драсёну. Чацвёртая ад парога хату мяце, а ў гаршку блінцы пячэ...

Пакуль так паназіраеш, як хто жыве, і ноч настае. Час класціся спаць, бо мазгі ад думак пухнуць. Як кажуць, куры на седала, а я на бок.

Якімі назіраннямі мог, тымі і падзяліўся. Я ведаю, што ў свеце яшчэ многа чаго невядомага. І каб пазнаць усё гэта, патрабуецца шмат часу. Але пакінем гэта на потым.

Як што новае ўбачу, абавязкова раскажу вам. Ваш філосаф Саўка».

Манаалог падслухаў Андрэй СІДАРЭЙКА,
Рэчыцкі раён,
в. Каравацічы.

Чатыры гады «стабільнасці»

Магілёў. Хто б што ні казаў, а адчуваць стабільнасць у жыцці вельмі важна. Для кожнага чалавека яна ўвасабляецца ў розным: утульны

дом, добрая праца ці, напрыклад, некалькі мільёнаў (рублёў ці долараў) на банкаўскім рахунку.

А вось для 50-гадовага магіляўчана для ўпэўненасці ў наступным дні патрабуецца... турма. Таму, пакінуўшы гэту ўстанову, ён адразу ж пайшоў на чарговае злачынства. Едучы на цягніку ў Оршу, украў у пасажыра з суседняга купэ куртку, у якой ляжалі мабільны тэлефон, банкаўскія карткі, пашпарт.

Скарыстацца нарабаваным злодзею не ўдалося, бо амаль адразу ён быў затрыманы. У бліжэйшы час яго чакае да чатырох гадоў «стабільнасці».

Дабро з асцярогай

Гродна. Здаецца, так прыемна дапамагаць людзям рабіць добрыя ўчынкi, ад якіх на душы становіцца лёгка і светла. Ды і людзі да цябе пачынаюць адносіцца з павагай: вось гэта сардэчны чалавек, вось з каго трэба браць прыклад!..

ДЫЯЛОГ ПРА ІНТЭРНЭТ

Сядзяць на лаўцы дзве суседкі,
І дыялог між імі гэткі:
– Вось паглядзі: зусім нядаўна
Быў цудам свет тэлеэкрана.
Цяпер ніхто не бачыць свету
За павуціннем інтэрнэту.
Падкажа ён прагноз надвор'я,
Парады дасць наконт здароўя.
Завесці можна тут стасункі,
Знайсці ўсялякія малюнкі...
– Усё гэта добра – без пытанняў,
Ды толькі ёсць і нараканні.
Цяпер ніводная кабета
Не зварыць суп без інтэрнэту.
На кулінарных сайтах можна
Знайсці рэцэпт – не дай ты, Божа!
Каб страву згатаваць, ёй трэба
Узяць лаваш заместа хлеба,
То ананас, то авакада.
Ці ж яблык горшы наш?
– І праўда!
– А ўсе прыгожыя дзяўчаты
Не на спатканні йдуць, а ў чаты.
Сусед наш, Ціхан, не адстаў:
На сайт знаёмстваў завітаў.
Каб нейк прагнаць тугу і скруху,
Знайшоў красуню-маладуху.
Цяпер ёй шле паведамленні:

«Я – граф у трэцім пакаленні!»
Пяе, што выглядае ён,
Як малады Алэн Дэлон.
– Во смеху!
– І не гавары.

– Дазабаўляецца стары!
– І мой унучак дзень пры дні
Ля манітора – хоць гані!
З сябрамі муркае па скайпу.
Ганяў бы лепш на лёдзе шайбу!..

Падумаўшы – дык многа бед
Нясе з сабою інтэрнэт.
Але й карысці ў ім нямала:
Выкарыстоўвай толькі дбала!

Размову падслухала
Святлана АГЕЯВЕЦ,
Пружанскі раён,
г. п. Ружаны.

Малюнак Вікенція ПУЗАНКЕВІЧА, тэма Міхася СТЭФАНЕНКІ.

Але рабіць дабро трэба ўсё ж асцярожна. Гэта можа пацвердзіць 42-гадовы жыхар Гродна. Ён вырасіў дапамагчы свайму земляку, які нідзе не працаваў і не меў жылля, і запрасіў яго да сябе па жыць, нават даў дублікат ключоў. Але той адплаціў яму «горкай» манетай: спачатку з хаты пачалі знікаць рэчы, а потым кватарант украў з машыны дабрадзея 1200 долараў ЗША, 700 тысяч беларускіх рублёў, навігатар, відэарэгістратар і іншыя рэчы.

Злачынства раскрылі. Няўдзячнага земляка, які неаднойчы быў судзімы, злавілі. Спадзяёмся, што жы-

хар Гродна не кіне дапамагаць людзям, але пачне рабіць гэта больш абачліва.

З'есці... шчасце

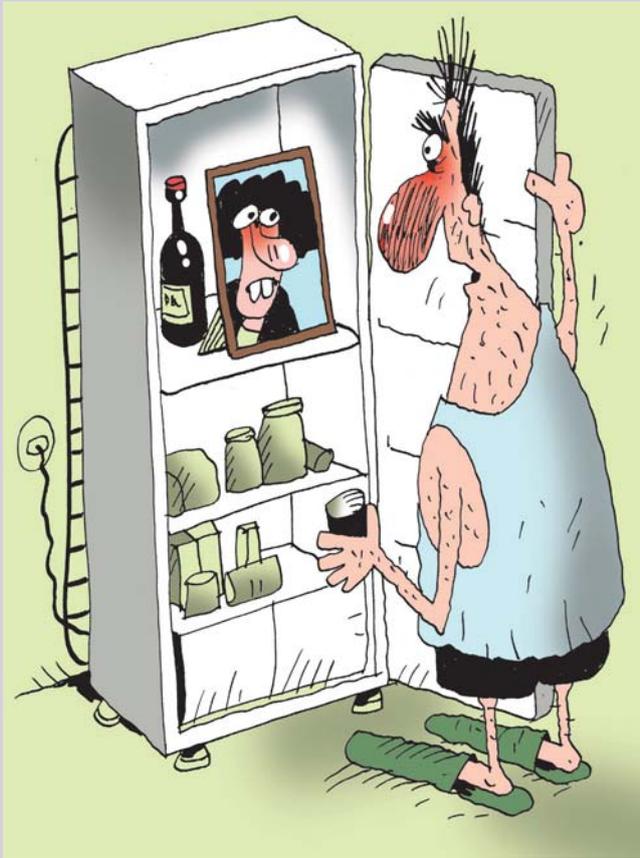
Брэст. Ёсць такая прыкмета: калі табе ў грамадскім транспарце пападаецца білет, у якім стаяць побач тры аднолькавыя лічбы, то ён лічыцца

шчаслівым. Галоўнае – хуценька яго з'есці і пры гэтым загадаць жаданне, якое, безумоўна, збудзецца.

Аднаму невядомаму брэстчаніну такія білеты ніколі не трапляліся, а лёгкага шчасця вельмі хацелася. Таму аднойчы ноччу ён узламаў гандлёвы кіёск КТУП «Брэстгартранс» і ўкраў адтуль праязныя і латарэйныя білеты на агульную суму звыш трох мільёнаў рублёў.

Злачынцу шукаюць, і ніякія шчаслівыя білеты не дапамогуць яму пазбегнуць пакарання. Хіба толькі ён іх... з'есць.

Па матэрыялах Упраўлення інфармацыі і грамадскіх сувязей Міністэрства ўнутраных спраў.

Малюнкi Пятра КОЗІЧА.

Максім БАЯНАЎ

СОН ЯВА

ІРАЧЕСКА

Пятро Кілішак, дырэктар лікёра-гарэлачнага завода, сядзеў у кабiнeце і гартаў каталог прадукцыі. Дзверы раптам адчыніліся, і на парозе з'явіліся дзве незнаёмыя жанчыны. Яны, не вітаючыся, рушылі да яго. Адна з іх паклала на стол нейкую паперку.

— Хто вы? Што вам трэба? — строга спытаў Кілішак. — І што гэта за пісулька?

— Мяне завуць Алена. А гэта — этыкетка з бутэльні віна, якое вырабляецца на вашым заводзе, — патлумачыла жанчына. — Падзівіцеся, якая прыгажуня намалевана!

— Сапраўды, прыгожая, — пагадзіўся дырэктар, зірнуўшы на этыкетку. — Ну і што?

— А тое, што замест яе варта маляваць тых «прыгажуню», якія штодзень жлукцяць гэтае віно! — заявіла другая жанчына, Таццяна. — Напрыклад, фотаздымак майго мужа-п'яносо. А яшчэ лепш — вось гэта.

Яна дастала з сумкі саматужную этыкетку. На ёй красаваўся шкілет, які трымаў у адной руцэ чарку, а ў другой — плакат са словамі «Алкаголь — гэта смерць. Спяшаешся на могілкі?».

— А на этыкетках для каньяку не зорачкі трэба маляваць, а магільныя крыжы! Адзін, два... пяць, — дабавіла Алена.

— Вы што, з глузду з'ехалі?! — абурыўся Кілішак. — А калі ў чалавека юбілей ці вяселле? Госці чаркі падымаюць, а на іх шкілет глядзіць? Ці малады за здароўе нявесты захоча выпіць, а яму — крыж у вочы?

— Так, для гэтакіх выпадкаў усё ж, відаць, павінны быць выключэнні, — пагадзілася Таццяна. — Але для прафілактыкі алкагалізму, я думаю, няхай і маладыя на шкілет паглядзяць, і старыя: не зашкодзіць. Што ўрэшце чалавеку даражэй — каньяк ці здароўе?

Пятро Кілішак не ведаў, што адказаць. Ён увяў сабе, што будзе, калі на яго прадукцыю пачнуць наклеіваць этыкеткі са шкілетами і крыжамі, жахнуўся і... прачнуўся.

— Цьфу-ты, дык гэта ж сон! — уздыхнуў ён з палёгкай. — А я, дурань, расхвалываўся.

Каму ўсё ж варта хвалівацца і хто дурань у гэтым сне і на яве, здагадайцеся, як кажуць, самі...

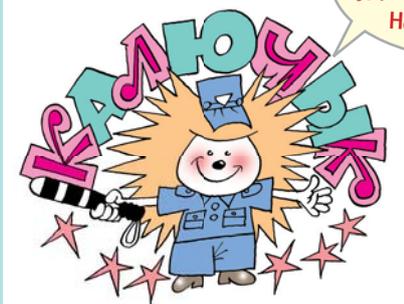
г. Бяроза.

Назіранкі- маляванкі

Уладзіміра ЧУГЛАЗАВА

Падчас канікул
будзьце ўважлівымі
на дарогах!

Лідзія АНДРЭВА

Цень

Паціху гасне ясны дзень,
За лес садзіцца сонца.
Здаецца, непамерны цень
Расце, расце бясконца.

Я назіраць за ім люблю,
Як цень са мной гуляе:
Маўкліва ўсё, што я раблю,
Ён тут жа паўтарае.

У кожнага заўжды ёсць свой
Такі вось спадарожнік.
А прыйдзе ноч – і цень са мной
Кладзецца спаць у ложка.

г. Горкі.

У Веранікі чацвёрты дзень нараджэння. Маці ставіць перад ёй торт і кажа:

– Задзьмі свечкі і – загадай жаданне.
– Хачу чатыры сукенкі, дыназаўра і шапку!

☺ ☺ ☺

Вераніка гуляла і крыху стукнулася аб шафу. Гучна плача:

– Мама, я ўдарылася! Пабі мяне і пашкадуй шафу!

☺ ☺ ☺

Шасцігадовая Аня просіць маці:

– Мамачка, можна я здыму шапку?

– Не, паглядзі: усе дзеці ў шапках!

– Але ж мне горача!

– Ну, добра, – пагаджаецца нарэшце маці. – Здымі.

Аня здымае шапку і, раскідваючы валасы па плячах, кажа:

– Такое адчуванне, быццам мне ўжо дванаццаць гадоў!

Запісала
Алена КАРАСЁВА,
г. Наваполацк.

Майстар

Усё!

Міні-комікс Аляксандра КАРШАКЕВІЧА.

Дапамажыце хлопчыку з машынкай хутчэй трапіць да сябра.

Так заўсёды!

Маленькія браты Васіль і Рыгор спачатку доўга спрачаліся, хто з іх самы разумны, самы прыгожы, самы добры, самы сумленны, самы працалюбівы, самы справядлівы... Затым, канешне ж, пабіліся. Маці разняла сыноў і паставіла іх па розных кутках.

Старэйшы Рыгор абурыўся:

— Вось так ты заўсёды, мама! Спачатку дачакаешся, пакуль мы паб'ёмся, а потым адразу ў куток!..

Несалодкае жыццё

Суседскі сабака не хацеў ніяк прызнаваць маленькую Марынку, пастаянна брахаў на яе. Дзяўчынка нарэшце не вытрымала:

— Няўжо толькі з гэтага жыццё і складаецца: спачатку камары і мухі кусаюцца, а цяпер яшчэ і сабака можа цапнуць?

Хворы годзік

Максімка навучыўся паказваць на пальчыках, колькі яму гадоў і пры гэтым лічыць: адзін, два, тры, чатыры.

Аднойчы ён падрапаў на вуліцы пальчык і заўважыў:

— Мама, трэці годзік у мяне хворы, перабінтаваць трэба...

Даслаў Канстанцін **КАРНЯЛЮК**,
г. Віцебск.

Уладзімір МАЦВЕЕНКА

ЗАГАДКІ-АМОНІМЫ

Голас у мяне старэчы,
Я жыву заўсёды ў печы.
Тут начальнікам бываю —
Дымаход перакрываю.
А бывае, на агні
Закіпаюць акуні.
Смачна пахну шчупаком,
Перцам, кропам, часнаком.

(·вжтшн)

* * *

Ён — шматгранны працаўнік.
Пачнём, дзеткі, пералік:
Шыфр раскрыйце нам
дапамога,
Кран рамантаваць ён можа,
На пачатку нот стаіць,
Здольны і замок адкрыць
Альбо вечарам ці зранку
Выдаць у эфір «марзынку».

(·юшх)

* * *

Расце на елцы, на сасне,
Спадае долу па вясне.
Здараецца, што дзе-нідзе
І да вавёркі пападзе.
А можа быць баксёру «дар»,
Што прапусціў у лоб удар.

(·вжтшчт)

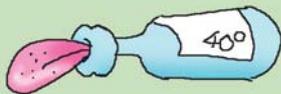
Ні рыба ні мяса

Ён быў ні рыба і ні мяса,
Не сумаваў і не смяўся.
Кагось хвалілі ці цкавалі,
Яго ж... амаль не заўважалі.

П'яная навука

Маўчыць сьчом, калі цвярозы,
А вып'е трохі – не спыніць
Яго тыраду грандыёзную
Наконт таго, як трэба жыць.

Давай сябраваць!

Спалохаўся дарослы кот,
Ад шчанюка уцёк на плот.
Не здагадаўся небарака:
Пасябраваць хацеў сабака.

Уладзімір ШПАДАРУК,
г. Рагачоў.

Малюнак Вікенця ПУЗАНКЕВІЧА.

Такая Агата

Вядома ў вёсцы тым Агата:
Праце ў дзень святы заўзята.
Затое любіць доўга ў будні
Мянташыць языком ля студні.

Упарты

У суседкі Марты
Ёсць сыноч упарты.
Як упрэцца рогам,
Не скрануць з парога.

Міхаіл ШУЛЬГА,
Буда-Кашалёўскі раён,
г. п. Уваравічы.

Малюнак Алега ГУЦОЛА.

«Звяртаецца да вас папулярны пісьменнік, аўтар многіх публікацый, пяці ненадрукаваных і дзесяці ненапісаных кніг.

(З допісу ў рэдакцыю.)

«Зламыснік залез у дом шляхам падбору ключоў праз фортку ў акне».

(З пратакола.)

«Называю вам дакладную дату выплаты вашага заробку: трыццатага ці трыццаць першага чысла гэтага або наступнага месяца».

(З адказу на заяву.)

«Тут конь здох бы, а ён толькі крыху пахварэў».

(З выступлення.)

«Здзейсніў наезд на праездную частку пешахода».

(З пратакола.)

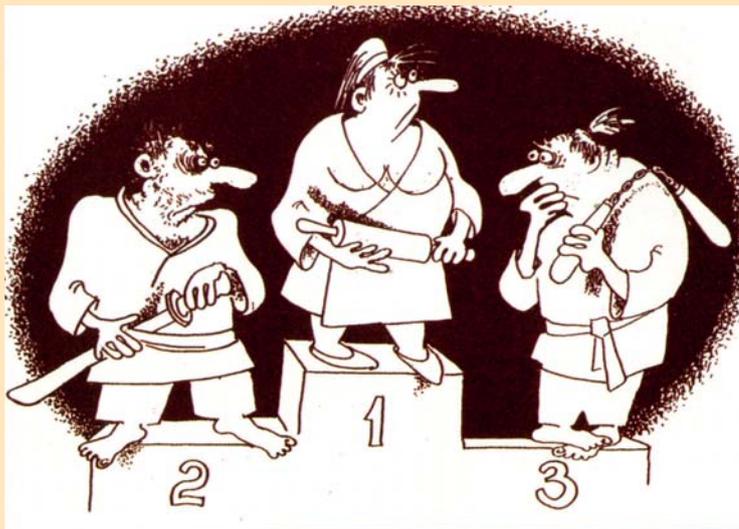
«Я сапраўды ўдарыў п'янага Мірона і цяпер прэ-тэнзій да яго не маю».

(З тлумачальнай запіскі.)

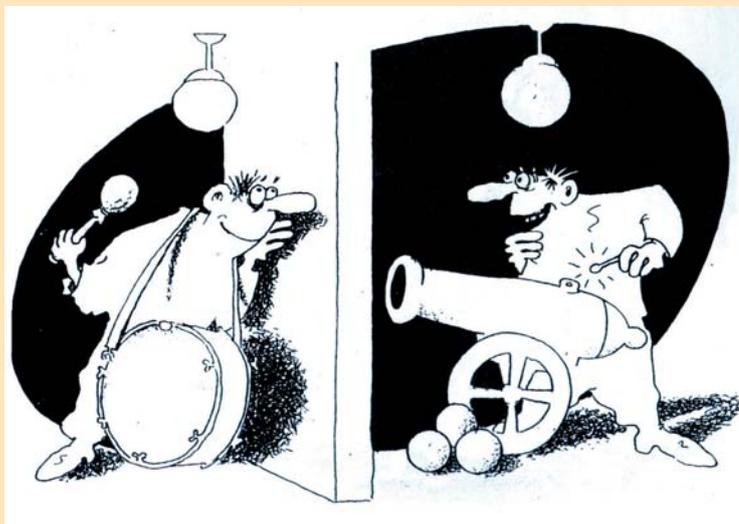
Выпісаў Міхась СЛІВА,
г. Рагачоў.

Малюнок Аляксандра БАРАБАНШЧЫКАВА (Україна).

Малюнок Анатолія ВАСІЛЕНКІ (Україна).

Малюнок Анатолія АПЧОЛА (Україна).

Міхась Леўчык слухаў выступленне свайго начальніка Юрася Кірыльчыка. Ён расказваў пра тое, як працуе іх будаўнічае ўпраўленне, як паспяхова і своєчасова выконваюцца ўсе планы. Затым бадзёра зазначыў:

— У бягучым годзе план па задачы жылля мы перавыканаем. Наша ўпраўленне пабудавала і здало пад засяленне шэсць пяціпавярховых дамоў у мікрараёне «Харчмаш».

Гэтага Міхась вытрымаць ужо не змог.

— Ведаю я, як мы іх здалі! — грывнуў ён на начальніка. — Хто цягаў жалезабетонныя канструкцыі

Пятро КАПЧЫК

Асабістая Адумка

Гумарэска

да сябе на лецішча? А хто загадваў блокі сашчапляць абы-як, каб толькі план не згарэў? Зараз у пакоях вецер гуляе, як у полі! А як мы сцены шпалерамі абклеівалі? Як насцілалі паркет? Вярблюда пе-

раплюнулі. Той двухгорбы, а наш паркет — шматгорбы!

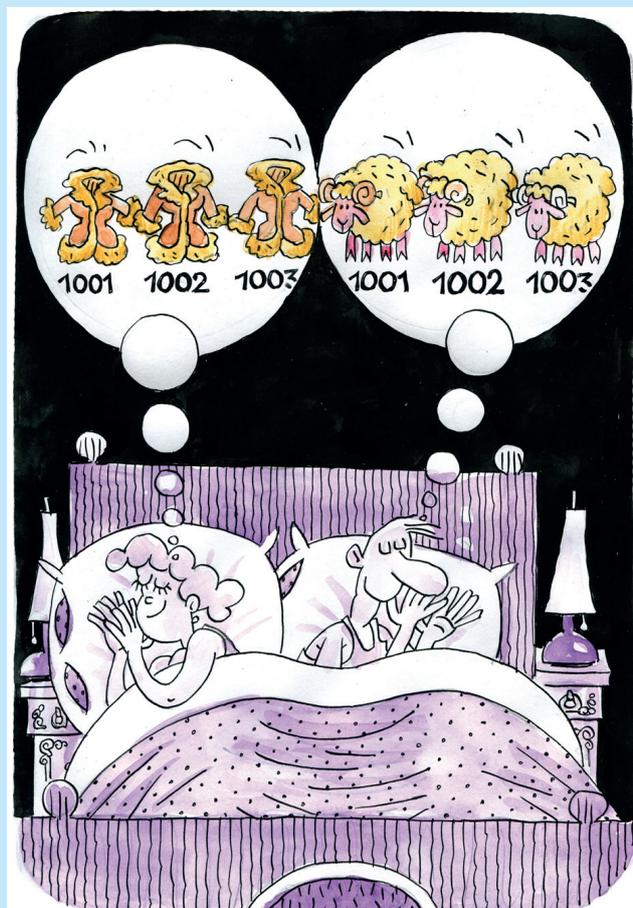
Міхась Леўчыка было не спыніць: нарэшце ён усё выказа дырэктару! Няхай той не думае, што яго падначаленыя палахлівыя.

— А куды вадзілі камісію пасля прыёму будынкаў? У лепшы ў горадзе рэстаран! Да раніцы там гулялі!..

Разгневаны Леўчык не хацеў больш не тое што слухаць, але і бачыць свайго шэфа-манюку. Ён рашуча падняўся, падышоў да тэлевізара і шчоўкнуў выключальнікам...

У той жа момант начальнік знік.

г. Ізяслаў (Україна).

Малюнак Алега ГУЦОЛА.

Рэдакцыйна-выдавецкая ўстанова
«Выдавецкі дом «Звязда»

«Вожык» — грамадска-палітычны,
літаратурна-мастацкі часопіс

№ 7 (1510), 2014 год.

Выдаецца з ліпеня 1941 года.
Часопіс «Вожык» зарэгістраваны ў Міністэрстве інфармацыі РБ. Рэгістрацыйны № 520.

Заснавальнікі — Міністэрства інфармацыі Рэспублікі Беларусь, РВУ «Выдавецкі дом «Звязда».

Галоўны рэдактар
Юлія Францаўна ЗАРЭЦКАЯ.

Рэдакцыйная калегія:

Анатоль АКУШЭВІЧ, Сяргей ВОЛКАЎ, Навум ГАЛЬПЯРОВІЧ, Мікола ПРГЕЛЬ, Тамара ДАНІЛЮК, Валянціна ДУБРОВА, Юлія ЗАРЭЦКАЯ, Казімір КАМЕЙША, Алег КАРПОВІЧ, Уладзімір МАТУСЕВІЧ, Міхась ПАЗНЯКОЎ, Павел САКОВІЧ, Уладзімір САЛАМАХА, Васіль ТКАЧОЎ.

Рэдакцыя:

Аляксандр КАРШАКЕВІЧ (намеснік галоўнага рэдактара, мастацкі аддзел), Наталія КУЛЬГАВАЯ (аддзел фельетонаў і пісьмаў), Вераніка МАНДЗІК (аддзел літаратуры).

Рэдактар стылістычны Марыя ПЛЕВІЧ.
Камп'ютарная вёрстка
Святлана ТАРГОНСКАЯ.

**Анек-
до-
ты**

Скалалаз — гэта не той, хто залез на гару, а той, хто потым з яе спусціўся.

* * *

У нашай сям'і раницай зарадкай займаецца толькі мабільнік.

* * *

Хакеісты лічаць, што Зямля мае форму шайбы. Футбалісты разумнейшыя...

* * *

Незадаволены пакупнік у краме па продажы парашутаў.

- Ваш тавар бракаваны.
- А ў чым справа?
- Парашут не раскрыўся!
- Дзіўна, але вы першы, хто звяртаецца да нас з такой прэтэнзіяй.

* * *

Баксёр — гэта такая галаваломка...

* * *

- Чуў, ты спортам займаешся?
- Ага, хаджу на грэка-рымскую барацьбу.
- Ого! А ты за грэкаў ці за рымлян?

* * *

Покер — гэта азартная гульня, якая дазваляе страціць час, грошы і сяброў.

* * *

Футбаліст хваліцца пасля матча:

- Сёння я забіў два галы!
- А з якім лікам скончылася гульня?
- 1:1.

* * *

На вяселлі валейбалісткі яе сяброўкі дзве гадзіны не давалі букету нявесты ўпасці.

Юрыдычны адрас: 220013, г. Мінск,
вул. Б. Хмяльніцкага, 10 а.

Адрас рэдакцыі:
220005, г. Мінск,
праспект Незалежнасці, 39.
E-mail: a-vojik@yandex.ru

Тэлефоны:

галоўнага рэдактара — 288-24-62,
намесніка галоўнага рэдактара,
аддзелаў фельетонаў і пісьмаў,
літаратуры, мастацкага — 284-84-52,
бухгалтэрыі — 287-18-81,
факс — 284-84-61.

Рукапісы не рэцэнзуюцца і не вяртаюцца.
Перадрукоўваючы матэрыял, трэба абавязкова спасылкацца на «Вожык». Разглядаюцца рукапісы, надрукаваныя на машынцы або набраныя

на камп'ютары. Аўтары публікацый нясуць адказнасць за падбор і дакладнасць фактаў.
Рэдакцыя можа друкаваць матэрыялы, не падзяляючы пазіцыю і думку аўтараў.

Падпісана да друку 10.07.2014
Фармат 60x84 1/8. Афсетны друк.
Папера афсетная. Ум. друк. арк. 2,79.
Ул.-выд. арк. 3,47. Тыраж 1589 экз.
Заказ 1927.

Кошт нумара ў розніцу 16800 руб.

Рэспубліканскае ўнітарнае прадпрыемства «Выдавецтва «Беларускі Дом друку».
220013, Мінск,
праспект Незалежнасці, 79.
ЛП № 02330/106 от 30.04.2004 г.

© «Вожык», 2014